Η «αγάπη» και η «συγχώρεση» στον Χριστιανισμό

«Αγαπάτε αλλήλους»

Αυτές οι δυο λέξεις αποτελούν μια παροιμιώδη χριστιανική φράση την οποία χρησιμοποιούν πολλοί για να μας αποδείξουν ότι το μήνυμα του Χριστιανισμού είναι η αγάπη· ότι η εντολή της αγάπης είναι η υπέρτατη εντολή και ότι ο Χριστιανισμός είναι η κατ' εξοχήν θρησκεία της αγάπης.

Αυτή η φράση, ως έχει, εμφανίζεται μόνον στα εξής δύο κείμενα του «Κατά Ιωάννην» ευαγγελίου (το πως διέφυγε απ' τους άλλους ευαγγελιστές μια τόσο σημαντική επιθυμία του Ιησού, είναι αλλουνού παπά ευαγγέλιο) όπου ο Ιησούς εν μέσω «θεολογικών» λόγων στα κεφάλαια 13 και 15 λέει: *«Εντολήν καινήν δίδωμι υμίν ίνα αγαπάτε αλλήλους, καθώς ηγάπησα υμάς ίνα και υμείς αγαπάτε αλλήλους. εν τούτω γνώσονται πάντες ότι εμοί μαθηταί έστε, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις»* (Κατά Ιωάννην 13: 34-35).

[Απόδοση: *«Σας δίνω μια καινούργια εντολή, να αγαπάτε ο ένας τον άλλο, όπως σας αγάπησα εγώ, έτσι ακριβώς να αγαπάτε κι εσείς ο ένας τον άλλο. Απ' αυτό θα μάθουν όλοι ότι είστε μαθητές μου, αν έχετε αγάπη μεταξύ σας».*]

Και: *«Ταύτα λελάληκα υμίν ίνα η χαρά η εμή εν υμίν μείνη και η χαρά υμών πληρωθή. Αύτη εστίν η εντολή η εμή, ίνα αγαπάτε αλλήλους καθώς ηγάπησα υμάς»* (Κατά Ιωάννην 15: 11-12).

[Απόδοση: *«Σας τα έχω πει αυτά, ώστε η χαρά η δική μου να παραμείνει μέσα σας, κι έτσι η χαρά σας να ολοκληρωθεί. Τούτη είναι η δική μου εντολή: Ν' αγαπάτε ο ένας τον άλλον, όπως ακριβώς σας αγάπησα».*]

Ας κοιτάξουμε προσεκτικά τα κείμενα αυτά. Απ' αυτά βλέπουμε ότι, την εντολή αυτή ο Χριστός την δίνει στους μαθητές του, και ότι είναι μια καινούργια εντολή: *«Να αγαπάτε ο ένας τον άλλον όπως και εγώ αγάπησα εσάς. Έτσι θα γνωρίζουν όλοι ότι είστε μαθητές μου».* Περίεργο! Δεν την ήξεραν νωρίτερα;

Εδώ ο Ιησούς τονίζει καθαρά και μόνο στους μαθητές του (όπως, παρομοίως ο Θεός δίνει τις «Δέκα Εντολές», που απευθύνονται στους Εβραίους και μόνο σ' αυτούς), *«αγαπάτε αλλήλους»*. Δεν τους είπε να αγαπάνε όλο τον κόσμο αδιακρίτως, αυτούς που δεν γνωρίζουν και αυτούς που διαφέρουν! Η νέα εντολή

είναι σαφής και δεν έχει να κάνει με τον καθολικό χαρακτήρα της γενικής αγάπης ως Πλατωνικής Ιδέας. Ούτε υπονοείται η αγάπη όλων των ανθρώπων για όλους τους ανθρώπους. Στο «Κατά Λουκάν» ευαγγέλιο λέει: *«Πλην τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ' αυτούς, αγάγετε ώδε και κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου»* (Κατά Λουκάν 19: 27).

[Απόδοση: *«Όσο για τους εχθρούς μου εκείνους, που δεν με θέλησαν για βασιλιά τους, φέρτε τους εδώ και σφάξτε τους μπροστά μου».*]

Είναι λοιπόν μια εσωτερική εντολή, δηλαδή εντολή για τους εντός της ομάδος των μαθητών. Εκ των υστέρων και κατ' επέκταση γίνεται εντολή και γι' αυτούς που θέλησαν να γίνουν μαθητές κατά τις επιταγές του Χριστιανισμού. Είναι δηλαδή εντολή προς τους χριστιανούς και για τους χριστιανούς.

Μπορεί η εντολή αυτή, όπως ανακοινώνεται, να ήταν καινούργια γι' αυτήν την ομάδα, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι οι άνθρωποι δεν την είχαν σκεφτεί και προφέρει πριν από την χριστιανική μεσσιανική κίνηση. Οι στωικοί, οι πλατωνικοί, ο Κικέρων και άλλα φιλοσοφικά ρεύματα είχαν διακηρύξει την αγάπη πολύ πριν από τα ευαγγέλια είτε με μερικό είτε με καθολικό ανθρωπιστικό χαρακτήρα. Η έννοια της αγάπης είτε εντός μιας ομάδας είτε καθολικά υπήρχε ήδη. Δεν την πρωτοδίδαξε ο Χριστός στην ανθρωπότητα. Η ιδέα της αγάπης ήταν ήδη γνωστή. Όλα αυτά ήταν ήδη πολύ γνωστά και μεταξύ των Εβραίων και δεν χρειαζόταν πλέον κάποιον Ιησού για να τους τα κάνει πιο γνωστά. Ο Ιησούς σ' αυτά τα χωρία δεν τους είπε κάτι καινούργιο. Απλώς αναμασάει τα ήδη από πολλών αιώνων γεγραμμένα.

Στην «Επί του Όρους Ομιλία» ο Ιησούς για να νεωτερίσει κάπως, ξεπερνά τα όρια των σχετικών χωρίων της Παλαιάς Διαθήκης και διδάσκει μια ασυγκράτητη και άνευ όρων αγάπη και καμία αντίδραση κατά του κακού: *«Ηκούσατε ότι ερρέθη, οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος· Εγώ δε λέγω υμίν μη αντιστήναι τω πονηρω· αλλ' όστις σε ραπίσει επί την δεξιάν σιαγόνα, στρέψον αυτώ και την άλλην· και τω θέλοντί σοι κριθήναι και τον χιτώνα σου λαβείν, άφες αυτώ και το ιμάτιον· και όστις σε αγγαρεύσει μίλιον εν, ύπαγε μετ' αυτού δύο· τω αιτούντι σε δίδου και τον θέλοντα από σου δανείσασθαι μη αποστραφής»* (Κατά Ματθαίον 5: 38-42).

[Απόδοση: *«Ακούσατε πως ειπώθηκε: Μάτι σου έβγαλαν, μάτι να βγάλεις· δόντι σου έβγαλαν, δόντι να βγάλεις. Εγώ όμως σας λέω να μην αντιστέκεστε στον κακόβουλο, αλλά όποιος σε χτυπήσει στο δεξί μάγουλο, στρέψε του και το άλλο. Και σ' εκείνον που θέλει να σε πάει στο δικαστήριο και να σου πάρει τον χιτώνα, άφησέ του και το πανοφώρι σου. Και όποιος σε αγγαρέψει ένα μίλι, πήγαινε μαζί του δυο μίλια. Σ' εκείνον που σου ζητά, δίνε, κι εκείνον που θέλει*

να δανειστεί από σένα μην τον αποστραφείς».]

Ο ίδιος ο Ιησούς όμως, όταν δέχθηκε ράπισμα από έναν υπηρέτη του αρχιερέα, δεν έστρεψε και το άλλο μάγουλο, και ούτε δέχθηκε το χαστούκι αδιαμαρτύρητα: *«Ει κακῶς ελάλησα, μαρτύρησον περὶ του κακού· ει δε καλῶς, τι με δέρεις;»* (Κατά Ιωάννην 18: 23).

[Απόδοση: *«Αν μίλησα άσχημα, απόδειξέ το. Αν όμως μίλησα σωστά, γιατί με χτυπάς;».*]

Επιστρέφοντας στο «Κατά Ματθαίον» ευαγγέλιο, διαβάζουμε: *«Ος εάν μη δέξηται υμάς μηδέ ακούση τους λόγους υμών, εξερχόμενοι έξω της οικίας ή της πόλεως εκείνης εκτινάξατε τον κονιορτόν των ποδών υμών. Αμήν λέγω υμίν, ανεκτότερον έσται γη Σοδόμων και Γομόρρας εν ημέρα κρίσεως ή τη πόλει εκείνη»* (Ματθαίον 10: 14-15 και παρομοίως και στα άλλα ευαγγέλια).

[Απόδοση: *« Αν κάποιος δεν σας δεχτεί κι ούτε ακούσει τα λόγια σας, βγαίνοντας έξω από το σπίτι εκείνο ή την πόλη εκείνη, τινάξτε ακόμη και τη σκόνη από τα πόδια σας. Πράγματι, σας λέω, επιεικέστερη θα είναι η τιμωρία στις πόλεις των Σοδόμων και των Γομόρρων την Ημέρα της Κρίσης, παρά στην πόλη εκείνη».*]

Η Ιστορία μάς διδάσκει ότι η αγάπη των χριστιανών για τους χριστιανούς είναι ότι χειρότερο παράδειγμα υπάρχει κατά της έννοιας της αγάπης. Με αυτό βεβαίως εννοούμε όλα όσα συνέβησαν ανάμεσα στις διάφορες χριστιανικές αιρέσεις και σχίσματα. Η δε αγάπη των χριστιανών για μη χριστιανούς ξεπέρασε κάθε όριο φαντασίας σε εκδίκηση και θηριωδία. Και πως αλλιώς θα μπορούσε να γίνει, αν λάβει κανείς υπόψιν του την «θεϊκή αγάπη», που «ακτινοβολά» μέσα από την Παλαιά Διαθήκη...

Περιττό να αναφερθούν λεπτομέρειες από την «Αποκάλυψη του Ιωάννη». Διαβάστε την. Γέμει από κάθε είδους ασχήμιες, πληγές, απειλές, φόνους, φόβους, τρόμους, διαστροφές, επιβλαβή έντομα, καταστροφές, λίμνες με πυρ και θείον και με μια μανιακή συμπλεγματική εκδικητικότητα ενός παντοδυνάμου και παναγάθου Θεού, για τον οποίον ο Ιωάννης έχει δηλώσει ότι *«ο Θεός αγάπη εστίν»* (Α΄ Ιωάννου 4: 16)!

«Πάτερ, άφες αυτοίς»

Όπως την αγάπη έτσι και την συγχώρεση επικαλούνται πολλοί χριστιανοί απολογητές ως ένα από τα μεγαλύτερα προτερήματα του Χριστιανισμού. Μας λένε μάλιστα ότι αγάπη και συγχώρεση πάνε μαζί και ότι μόνο στον Χριστιανισμό υπάρχει καθολική και άνευ όρων συγχώρεση. Οπότε πρέπει να εξετάσομε εδώ κατά πόσον αυτά ισχύουν και με το ζήτημα της συγχώρεσης.

Πρώτα απ’ όλα στον Ιουδαϊσμό, την πατρική θρησκεία του Χριστιανισμού δηλαδή, δεν υπάρχει συγχώρεση αλλά σκληρή και ωμή ανταπόδοση, σύμφωνα με τον ακρογωνιαίο λίθο της θεϊκής νομοθεσίας που ο ίδιος ο Θεός έδωσε στον φίλο του και προφήτη Μωυσή. Πρόκειται για τον ίδιο Θεό του Χριστιανισμού, ο οποίος χάραξε στην πέτρα τον Νόμον της Ανταποδόσεως ή Αντεκδικήσεως και μάλιστα τρεις φορές (Έξοδος 21: 23-25, Λευιτικόν 24: 17-21 και Δευτερονόμιον 19: 21): *«Θα δώσεις ψυχήν αντί ψυχής, οφθαλμόν αντί οφθαλμού, οδόντα αντί οδόντος, χείραν αντί χειρός, πόδαν αντί ποδός, έγκαυμα αντί εγκαύματος, μώλωπα αντί μώλωπος».*

Μετά όμως ο ίδιος Θεός διά του Υιού του, Ιησού Χριστού, μας προτρέπει -όπως προαναφέρθηκε- να στρέφουμε και το άλλο μάγουλο, αν και ο ίδιος δεν τήρησε αυτή τη διδαχή (δάσκαλε που δίδασκες και νόμο δεν εκράτεις, δηλαδή).

Αυτό που λένε πολλοί χριστιανοί, ότι μόνο στον Χριστιανισμό υπάρχει συγχώρεση, είναι τουλάχιστον λάθος, αν δεν είναι ψέμα. Εκτός του ότι συγχώρεση υπάρχει σε πολλές φιλοσοφίες και θρησκείες, στον Χριστιανισμό η συγχώρεση δεν είναι ούτε καθολική ούτε άνευ όρων. Η χριστιανική δογματική το δηλώνει απεριφράστως: «Το προπατορικό αμάρτημα το φέρει κάθε άνθρωπος ερχόμενος εις τον κόσμο». Εξαιτίας αυτού του φρικιαστικού, ανηθίκου, αχαρακτηρίστου και αντιφατικού αξιώματος (και ορισμένων άλλων ακόμα) οι χριστιανοί θεολόγοι χρειάστηκαν να δημιουργήσουν το δόγμα της «αμώμου συλλήψεως» του Ιησού Χριστού. Ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος, που τελικά ήταν Θεός και αυτός ο ίδιος, ακόμα και ως άνθρωπος έπρεπε να είναι αναμάρτητος και ως εκ τούτου να μην φέρει το προπατορικό αμάρτημα του Αδάμ και της Εύας! Έτσι η Εβραιοπούλα Μαριάμ έπρεπε να καταστεί έγκυος όχι διά της πεπατημένης οδού αλλά διά του Αγίου Πνεύματος του Θεού Γιαχβέ και να παραμείνει παρθένος τόσο κατά τη σύλληψη όσο και κατά τη γέννηση (στον Χριστιανισμό η ερωτική συνεύρεση είναι βαρύτατη αμαρτία, η παρθενία υπέρτατη αρετή, ενώ τα γεννητικά όργανα αποκαλούνται στις «ιερές» γραφές, ως «ασχημοσύνη»). Η Καθολική Εκκλησία απαίτησε «άμωμο σύλληψη» όχι μόνο για τον Ιησού Χριστό αλλά και για την ίδια τη μητέρα του, την Παναγία Θεομήτορα Μαριάμ. Μόνο έτσι απέφυγαν και οι δύο το αβάσταχτο βάρος του προπατορικού αμαρτήματος.

Το προπατορικό αμάρτημα, συγχωρείται μόνο με το βάπτισμα, την απόταξη του Σατανά και με το να παραμείνεις ακράδαντα πιστός χριστιανός! Όσα μωρά γεννιούνται πεθαμένα και όσα (ή όσοι) πεθάνουν πριν βαπτιστούν γίνονται «διαβολάκια» και καταδικάζονται στην αιώνια κόλαση, λόγω του προπατορικού

αμαρτήματος. Από την άλλη πλευρά ισχυρίζονται ότι, όσα νήπια πεθάνουν μετά το βάπτισμα και προτού ενηλικιωθούν γίνονται αγγελάκια δίπλα στον Θεό Γιαχβέ! Σε κάνουν δηλαδή να παρακαλείς να πεθάνεις όσο πιο μικρός γίνεται για να μην σου δοθεί χρόνος να διαπράξεις αμαρτίες και έτσι να γίνεις αγγελάκι του Γιαχβέ! Καταστροφική θρησκεία από πάσης απόψεως!

Πέραν του προπατορικού αμαρτήματος έχομε και την εξής αμαρτία που είναι η μόνη παντελώς ασυγχώρητη. Αυτή είναι η «βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος». Αν και δεν είναι σαφές σε τι ακριβώς συνίσταται αυτή η βλασφημία και αμαρτία, οι διάφοροι κληρικοί την απέδιδαν στους λαϊκούς κατά το δοκούν. Εξαιτίας αυτής της αόριστης και ασαφούς αμαρτίας κατεστράφησαν εκατομμύρια ανθρώπινες ζωές, προσωπικότητες και υπάρξεις ανά τους αιώνες. Αυτή συμπληρώνει το προπατορικό αμάρτημα γιατί αποδίδονταν και σε πολλούς γονείς που είχαν την κακοτυχία να χάσουν αβάπτιστα παιδιά. Οι λαϊκοί αυτοί για να εξιλεωθούν, παρ' όλο που σύμφωνα με το εκκλησιαστικό δόγμα αυτό δεν ήταν πλέον δυνατόν, δώριζαν όλη την περιουσία τους, ό,τι είχαν και δεν είχαν, στις εκκλησίες και έτσι μετατρέπονταν σε πάμφτωχους επαίτες με εξαθλιωμένες οικογένειες. Με αυτούς τους εκφοβισμούς και την επιβολή ενοχών οι εκκλησίες καταλήστευαν τον δεισιδαίμονα κοσμάκη και συσσώρευαν αμύθητα πλούτη και ακίνητη περιουσία. Καταστροφική θρησκεία λοιπόν σε όλο της το μεγαλείο!

Κακή τύχη είχαν και απειράριθμοι χριστιανοί πιστοί κατά το μυστήριο της εξομολογήσεώς τους. Ανάλογα με τις αμαρτίες για τις οποίες ζητούσαν συγχώρεση και ανάλογα με τους εκκλησιαστικούς κανόνες και πολλές φορές με την διάθεση του εξομολόγου ιερέως έπρεπε να υποστούν πολλά σκληρά επιτίμια. Μερικά τέτοια επιτίμια επί παρατεταμένα χρονικά διαστήματα ήταν: Τεράστιος αριθμός μετανοιών, χρονοβόρα επανάληψη προσευχών, επιβλαβείς νηστείες, αγρυπνίες, εκφοβισμοί, αναθέματα, απαγόρευση της θείας μεταλήψεως, βαρύτιμα τάματα, κλπ. Τα επιτίμια αποτελούσαν μια μέθοδο πλύσεως εγκεφάλου και θρησκευτικού παραληρήματος των πιστών των οποίων η προσωπικότητα καταρρακωνόταν από τις ενοχές που αυτά υποκινούσαν. Όλα αυτά είναι καταγραμμένα στα πολλά και διάφορα δογματικά βιβλία του Χριστιανισμού.

Με τα τάματα αυτά πολλές οικογένειες επτώχευσαν και οι εκκλησίες πλούτησαν. Για πολλούς αιώνες είχαμε και τον θαυμάσιο θεσμό των «συγχωροχαρτίων». Αυτός ο θεσμός κατά εποχές και κατά τόπους υπήρχε τόσο στη Δύση όσο και στην Ανατολή. Είναι ψέμα το ότι τα συγχωροχάρτια ήταν εφεύρημα μόνο της Δυτικής Εκκλησίας. Ο πιστός πλήρωνε όσα σου ζητούσαν οι κληρικοί των διαφόρων

βαθμίδων και πατριαρχείων και αναλόγως αγόραζε τη συγχώρεση που ήθελε ή αυτήν που αυτοί του έταζαν. Αν δεν είχε να πληρώσεις τότε αγόραζε μερική λιγότερη συγχώρεση ή δεν του πωλούσαν καθόλου. Να κόψει τον λαιμό του δηλαδή, αν δεν έχει να πληρώσει... Υπήρχαν ακριβά συγχωροχάρτια πολυτελείας και φτωχικά φτηνά. Να τί θα πει εκκλησία που θεμελίωσε ο Ιησούς και καθοδηγείται από το Άγιο Πνεύμα του Γιαχβέ...

Ο ίδιος ο Χριστός, όπως αναφέρεται μόνο στο «Κατά Λουκάν» (*«Πατέρα συγχώρεσέ τους· δεν ξέρουν τι κάνουν»,* [23: 34]), συγχώρεσε τους διώκτες του από τον σταυρό. Ακόμα λένε ότι συγχώρεσε την πόρνη, μόνο στο «Κατά Ιωάννην (8: 1-11). Δεν έκανε όμως το ίδιο με τους Αρχιερείς, Γραμματείς και Φαρισαίους προς τους οποίους συχνά και με ξέφρενη οργή εξαπολύει τρομερές ύβρεις και απειλές σε όλα τα ευαγγέλια. Όπως σε όλα τα χριστιανικά θέματα έτσι και σε τούτο πρυτανεύει η αντίφαση.

Στην παραβολή του αχάριστου και απάνθρωπου δούλου «οφειλέτου μυρίων ταλάντων», ο κύριός του θα τον παραδώσει στους βασανιστές μέχρις ότου να του επιστρέψει τα ωφειλόμενα χρήματα και καταλήγοντας ο Ιησούς λέει: «Το ίδιο θα κάνει και ο Πατέρας μου ο ουράνιος σ' εσάς, αν δεν συγχωρήσετε ο καθένας σας τον αδελφό του, μέσα από την καρδιά του, τα παραπτώματά του» (Κατά Ματθαίον 18: 23-35). Όπως ακριβώς με το «οφθαλμόν αντί οφθαλμού...κ.λπ.» του θεϊκού Μωσαϊκού Νόμου. Βλέπουμε δηλαδή εν προκειμένω ότι η συγχώρεση τελείται υπό ορισμένες συνθήκες. Δεν αποδίδουμε εδώ δίκιο ή άδικο, αλλά να μην μας διατυμπανίζουν οι διάφοροι αδαείς ή εκ προθέσεως ιεροκήρυκες ότι η χριστιανική συγχώρεση και αγάπη είναι τυφλή, καθολική και χωρίς συνθήκες.

Η συγχώρεση όπως λαμβάνει χώρα στον Χριστιανισμό είναι ουσιαστικά ένα χριστιανικό τέχνασμα εξαιρετικά αποδοτικό και καταστροφικό συνάμα. Έχοντας κατατάξει σχεδόν τα πάντα στον κατάλογο των αμαρτιών, -π. χ. το τί και πόσο τρώει ή πίνει κανείς (επικίνδυνες και ανθυγιεινές νηστείες), να είσαι εθνικός ή τελώνης, να είσαι πλούσιος, το διαζύγιο και το να ξαναπαντρευτείς (Ματθαίος 5: 32, 19: 1-12, Μάρκος 10: 1-12, Λουκάς 16: 18), την ιδέα του ερωτισμού (Ματθαίος 5: 28 *«Εγώ δε λέγω υμίν ότι πας ο βλέπων γυναίκα προς το επιθυμήσαι αυτήν ήδη εμοίχευσεν αυτήν εν τη καρδία αυτού»*), το να σκέπτεσαι τον αύριο, κ.λπ.- είναι σίγουρο ότι ο Χριστιανισμός δεν θα αποκτούσε οπαδούς ακόμα και από τα περιθωριακά στοιχεία και αποβράσματα της κοινωνίας που προσείλκυσε στην αρχή. Δεν θα είχε παραμείνει κανείς εκεί μέσα. Αλλά όπως καθόρισε σχεδόν τα πάντα ως αμαρτίες έτσι απέδιδε και τη συγχώρεσή τους κάτω από κατάλληλες

συνθήκες όταν αυτές κρίνονταν ικανοποιητικές.

Οι εκκλησίες με τις φρούδες υποσχέσεις, συγχωρήσεις και τα συγχωροχάρτια τους απέκτησαν αμέτρητους σκλάβους και συσσώρευσαν αμύθητα πλούτη και περιουσίες. Οι ενοχές, λύπες, συντριβές και οι νευρώσεις, ακόμα και μετά την συγχώρεση, έγιναν το καθημερινό σαράκι της κοινωνίας και της ψυχολογικής υγείας των ανθρώπων. Από την άλλη πλευρά όμως πολλοί βρίσκουν πολύ βολικό μέσο την συνεχή εξομολόγηση και συγχώρεση έστω και με όλα τα επιτίμια για να διαπράττουν παντός είδους αμαρτίες, αφού στο τέλος θα συγχωρηθούν όσες φορές και αν αμαρτήσουν και ό,τι και αν κάνουν. Έτσι λένε: «Θα κάνω ό,τι θέλω και όταν πλησιάζει το τέλος θα εξομολογηθώ, θα κοινωνήσω και θα συγχωρεθώ» (τρανό παράδειγμα ο αυτοκράτορας Μέγας Κωνσταντίνος, ο οποίος αν και μέγας εγκληματίας στο τέλος «άγιασε»).

Σε όλη την ιστορία και θεολογία του Εβραιοχριστιανισμού ο διαχωρισμός πιστών και απίστων τίθεται κατηγορηματικώς, είναι σαφής και αδιάλλακτος. Οι άπιστοι δεν θα βρούνε καμία συγχώρεση και έχει ήδη αποφασισθεί ότι κατά την κρίση θα βρεθούν ένοχοι. *«Εν δε το άδη ουκ έστι μετάνοια»*· δεν υπάρχει συγχώρεση και δεύτερη ευκαιρία. Θα καταδικαστούν αιωνίως. Στην ιστορία της χριστιανικής λαίλαπας δεν υπήρχε καμία συγχώρεση, λύπη, οίκτος, κατανόηση, κ.λπ., προς κάθε αλλόθρησκο, μέλος άλλου πολιτισμού, ή όποιον δεν πείθονταν για να υπακούει τις χριστιανικές επιταγές, διδασκαλίες και δεισιδαιμονίες.

Εσχάτως διάφοροι ιερωμένοι και απολογητές δεν μπορούν να καλύψουν τη σχιζοφρενική αντίφαση μεταξύ της αγάπης και φιλευσπλαχνίας ενός παντοδυνάμου, φιλευσπλάχνου και παναγάθου Θεού και της ατελεύτητης τιμωρίας, της μη συγχωρήσεως, του εκφοβισμού, της καταδίκης στην αιώνια κόλαση της φωτιάς των βασανιστηρίων και των διαβόλων και όλα όσα αναφέρομε εδώ. Έτσι βρήκαν διάφορα πονηρά και δόλια μέσα για ψευτοδικαιολογίες. Π. χ. λένε: «Καταδικάζομε την κακή πράξη και την αμαρτία, αλλά όχι τον πράξαντα και τον αμαρτωλό». Μα καλά, γίνεται πράξη και αμαρτία χωρίς υποκείμενο; Έτσι βγαίνει μια πράξη μόνη της χωρίς κανείς να την έχει σκεφθεί και μετά να την διαπράξει; Δηλαδή πώς τιμωρείται μόνο η κακή πράξη και η αμαρτία; Απλώς ως ιδέα και αφήνεται ο αμαρτωλό ελεύθερος και όπως ήταν και πριν αμαρτήσει; Τότε γιατί συνεχώς αναγγέλλονται αιώνιες τιμωρίες και τα φρικτά βασανιστήρια; Γιατί επαναλαμβάνονται φράσεις όπως: «Θα σε τιμωρήσει ο Θεός», «Θα έχεις να δώσεις απολογία επί του φοβερού βήματος του Χριστού», και «καλήν απολογίαν την επί τού φοβερού βήματος τού Χριστού αιτησόμεθα» κλπ; Γιατί εκφοβίζεται ο κόσμος

με τέτοιες φράσεις;

Η ιστορία του Χριστιανισμού από το 313 μέχρι και σήμερον διδάσκει κάθε άλλο από συγχώρεση και αγαθή ή ανυπόκριτη αγάπη που τα πάντα υπομένει. Όταν ο μονοκράτορας Κωνσταντίνος έδωσε το πράσινο φως στους χριστιανούς, η επιλογή κάθε ανθρώπου που βρέθηκε κοντά τους ήταν, ή χριστιανός ή νεκρός. Τα εγκλήματα των χριστιανικών εκκλησιών είτε μεταξύ των είτε εναντίον των άλλων θρησκειών και λαών είναι το χειρότερο κακό που συνέβη ποτέ στην ιστορία της ανθρωπότητας. Ο υπερχιλιετής Μεσαίωνας, το σφαγείο της Σκυθόπολης, η ολοκληρωτική αμορφωσιά, η καύση των μάγων και μαγισσών, οι σταυροφορίες, η Ιερά Εξέταση, η σωματική και η ηθική τυραννία των ατόμων, οι εξοντώσεις των αιρετικών, οι θρησκευτικοί πόλεμοι, ο εκχριστιανισμός της Ευρώπης και της αμερικανικής ηπείρου, η εναντιότητά του κατά της επιστήμης, της φιλοσοφίας και της προόδου και πάρα πολλά άλλα τοιαύτα αποτελούν τις πλέον φρικιαστικές σελίδες της ιστορίας.

Επίλογος

Πολλοί αμαθείς ή πιθηκίζοντες θα ρωτήσουν: Αν δεν είναι η αγάπη, τότε ποιο είναι το μήνυμα του Χριστιανισμού στον κόσμο;

Η απάντηση είναι σύντομη και απλή: Ο Χριστιανισμός δεν μας είπε τίποτα για την εδώ ζωή ή για την αγάπη που δεν το είχαμε σκεφτεί, συζητήσει, αναπτύξει, και φιλοσοφήσει πριν απ’ αυτόν. Αν υπάρχει κάτι που να καθορίζει την κεντρική ιδέα και το άξονα περιστροφής της θεολογίας του Χριστιανισμού αυτό είναι η άνευ ορίων οργή του «Παντοδυνάμου και Παναγάθου Γιαχβέ» και ο συνεχής και άκρατος εκφοβισμός μαζί με τον αέναο αγώνα κατά του σατανά και την από στιγμή σε στιγμή εσχατολογική κρίση. Οργή, φόβος, τρόμος, σατανάς, διάβολοι, την προσμονή της εσχάτης κρίσεως από στιγμή σε στιγμή… Πάνω απ’ όλα όμως ο εκφοβισμός: «…και εγένετο φόβος μέγας εφ’ όλην την εκκλησίαν και επί πάντας τους ακούοντας ταύτα» (Πράξεις 5: 11).

Αντί του εντός των χριστιανικών ομάδων περιορισμένου ή του γενικώς αορίστου «αγαπάτε αλλήλους» η κεντρική ιδέα του Χριστιανισμού, πέραν από εκδίκηση κατάρα και έσχατη τιμωρία, αντιπροσωπεύεται πλήρως με το «εκφοβίζετε αλλήλους». Στον Χριστιανισμό παντού και πάντοτε διαχέεται ένας διαρκής, έντονος και αγχώδης φόβος, γεγονός κυριολεκτικά αποδεδειγμένο από τη θεωρία, τη διδασκαλία και την ιστορική διαδρομή του. Ο απροκάλυπτος και άκρατος εκφοβισμός δηλαδή…

Πηγή: «Άρθρα και μελέτες επί του χριστιανικού φαινομένου» (Ιωάννης Ρούσσος)